

kem jemu svěřeným. Určil tedy zákon jasně hranici, do níž mohou býti zaměstnanci přidržováni k opatření prostředků k úhradě povinností nositelů pojištění. Nejvyšší soud pak vyložil v rozhodnutí č. 13828 Sb. n. s., k němuž se pro stručnost odkazuje, že úmluvy, jež se přiči uvedeným ustanovením, jsou neplatné.

V souzené věci však nejde o takovou úmluvu. Žalobce se, jak je nesporno, nezavázal služební smlouvou, že bude platiti polovici pojistných příspěvků, jež měla žalovaná jako jeho zaměstnavatelka platiti z a n ě h o, nýbrž úmluva se týkala jen pojistných příspěvků, jež měla platiti žalovaná firma z a o s t a t n í z a m ě s t n a n c e své filiálky v O., takže se dotčené ustanovení služební smlouvy vůbec netýkalo pojistných příspěvků z pojistného poměru, jenž byl založen služební smlouvou a přihláškou mezi žalobcem a pojišťovnou, nýbrž jen pojistného poměru ostatních zaměstnanců o-cké filiálky žalované firmy u dotčených pojišťoven. O takovém částečném převzetí režie k placení pojistných příspěvků smlouvou nemá však ani zákon č. 221/1924 v doslovu zákona č. 164/1928 Sb. z. a n., ani zákon č. 26/1929 Sb. z. a n. žádného ustanovení. Ustanovení dotčených zákonů, jež byla výše uvedena, se týkají jen placení pojistného, jež má zaměstnanec platiti z e s v ě h o p o j i s t n ě h o p o m ě r u, založeného jeho služební smlouvou se zaměstnavatelem, kdežto v souzené věci jde o to, že žalobce se zavázal platiti pojistné příspěvky, jež by jinak měla platiti žalovaná firma, nikoliv ze svého pojistného poměru, nýbrž z pojistného poměru ostatních zaměstnanců o-cké filiálky. Byl tedy žalobce co do těch příspěvků v poměru k pojišťovně třetí osobou, nikoliv zaměstnancem, jak již správně usoudil odvolací soud. Poněvadž dotčené zákony nezakazují, aby se třetí osoba zavázala k placení pojistných příspěvků, jež by jinak měl platiti zaměstnavatel, a smlouva taková není ani jinými zákony zakázána, platila pro smluvce při uzavírání smlouvy smluvní volnost (§ 6 zák. č. 20/1910 ř. z.), není odůvodněn závěr, že by smlouva o převzetí této části režijních nákladů byla neplatná.

Čís. 16842.

Proti souhlasným rozhodnutím vydaným v konkursním řízení (zák. č. 64/1931 Sb. z. a n.) není dovolen dovolací rekurs.

Podle § 188 konk. ř. jest dbáti veškerých předpisů o řízení ve věcech sporných, pokud jich lze obdobně užiti v konkursním řízení.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1938, R I 344/38.)

Srov. rozh. č. 12279 Sb. n. s.

Soud první stolice odmítl dovolací rekurs úpadce proti rozhodnutí rekursního soudu, potvrzujícímu usnesení prvního soudu, jímž

byl úpadcův návrh, aby bylo uloženo věřitelům, kteří navrhli prohlášení konkursu na úpadcovo jmění, složení dalších záloh nejméně 600.000 Kč na útraty konkursního řízení a neučiní-li tak, aby bylo rekursní řízení podle § 166, odst. 2, konk. ř. zrušeno. Rekursní soud nevyhověl úpadcovu rekursu.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Nejvyšší soud nemá důvodu, aby se odchýlil od rozhodnutí č. 12279 Sb. n. s., v němž bylo odůvodněno, proč ustanovení § 528 c. ř. s. platí i za účinnosti konkursního řádu č. 64/1931 Sb. z. a n.

Ustanovení § 192 konk. ř. nerozeznává ovšem mezi řádným a mimořádným dovolacím rekuresem. To však nevyvrací názor vyslovený v uvedeném rozhodnutí, poněvadž § 192, odst. 2, konk. ř. stanoví jen všeobecnou zásadu, že opatřením a rozhodnutím konkursního soudu a konkursního komisaře lze odporovati rekuresem k vrchnímu soudu a rozhodnutím tohoto soudu dovolacím rekuresem k nejvyššímu soudu, ale zároveň ji omezuje všeobecnými slovy »pokud není ustanoveno jinak« a nikoliv slovy »pokud není ustanoveno jinak v konkursním řádu«. Jest tedy ono omezení vykládati v souvislosti s § 188 konk. ř., jenž praví »Pokud není v konkursním řádu ustanoveno jinak, budiž v konkursním řízení obdobně šetřeno předpisů v řízení a o příslušnosti ve věcech sporných«. Konkursní řád neobsahuje výslovného předpisu o tom, že jest i mimořádný dovolací rekurs přípustný. Jest proto v tom směru užití obdobně předpisů civilního soudního řádu, tedy nyní § 528 c. ř. s. v doslovu čl. I č. 5 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.

Nerozhoduje ani to, že se rekursní řízení v konkursu liší od rekursního řízení ve sporných věcech tím, že jsou v něm dovoleny novoty (§ 192, odst. 1, konk. ř.) a že první stolice může za podmínek § 192, odst. 3, konk. ř. sama vyhověti rekursu. Neboť podle pamětního spisu k § 172 konk. ř. č. 337/1914 ř. z. byla zavedena obdoba civilního soudního řádu v konkursním řízení proto, že soudní řád je modernější zákon než nesporné řízení, ale byla přičleněna řada předpisů jiných, odchýlených od civilního soudního řádu hledíc na oficiosní povahu konkursního řízení. Z toho důvodu byly v konkursu dovoleny novoty v rekursním řízení. Na tom nebylo nic změněno ani vydáním nového konkursního řádu. Nelze proto z dovolení novot v rekursním řízení vyvozovati, že není v konkursním řízení možno užití obdobně předpisu § 528 c. ř. s. v nynějším doslovu. A podobné ustanovení jako § 192, odst. 3, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. má rovněž civilní soudní řád v § 522. Předchozí konkursní řád rozšířil výslovně v § 176, odst. 3, ustanovení § 522 c. ř. s. i na další případ a § 192, odst. 3, nynějšího konkursního řádu ustanovení to převzal, vypustiv prostě citaci § 522 c. ř. s.

Praví-li se v § 188 konk. ř., že jest šetřiti obdobně »předpisů o řízení ve věcech sporných«, není tím míněna pouze první část civilního soudního řádu. Slovy »řízení ve věcech sporných« jsou zřejmě myšleny veškeré předpisy o řízení ve věcech sporných jako celek, pokud jich lze obdobně užítí v konkursním řízení, což plyne také z dříve již uvedeného pamětního spisu, jenž výslovně mluví o »civilních procesních zákonech« (»Zivilprozessgesetze«). Pro názor, že by nebylo možno obdobně užítí předpisů §§ 514 až 528 c. ř. s. v konkursním řízení, pokud v konkursním řádu není ustanoveno jinak, není žádného podkladu.

Názor, jež stěžovatel vyvozuje ze srovnání doslovu § 176 konk. ř. č. 337/1914 ř. z. s doslovem § 192 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., byl vyvrácen již shora uvedeným rozhodnutím č. 12279 Sb. n. s.

Ježto i nynější dovolací rekurs čelí proti souhlasným usnesením obou nižších soudů, bylo jej odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 16843.

Nebyla-li platební záповěď' společenstvu (zák. č. 70/1873 ř. z.) jako poddlužníkovi doručena podle § 294, odst. 3, ex. ř. platně (do vlastních rukou oprávněného zástupce), nebyla taková vada napravena tím, že společenstvo zaslalo soudu řádně firemně znamenané oznámení, že povinnému nevyplatí zabavenou pohledávku, ledaže by podalo proti povolení exekuce rekurs přes to, že mu platební záповěď' nebyla doručena.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1938, Rv I 227/37.)

Srov. rozh. č. 6327 Sb. n. s.

Usnesením okresního soudu v M. B. z 25. září 1931, č. j. E 3609/31-1, byla žalující společnosti jako vymáhající věřitelce povolena k vymození jejích vykonatelných pohledávek 614 Kč 65 h s přísl. a 2.440 Kč s přísl. exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, která přísluší povinnému Františku A. jako členu nyní žalovaného Stavebního družstva dělnických a rodinných domků pro K. a okolí, zapsanému společenstvu s ručením omezeným, jako poddlužníku na úrocích a na podílu na zisku a zároveň zabavením onoho pohledávání, které může případnou povinnému jako členu žalovaného družstva podle účetního rozpočtu při zrušení společenstva nebo při jeho vyloučení z družstva nebo při jeho vystoupení, jeho výpovědi, nebo z jakéhokoliv důvodu. V usnesení tom byla obsažena záповěď', aby žalované společenstvo platilo dlužníku něco na zabavenou pohledávku nebo na její srážku. Dotčené zabavovací usnesení nebylo však omylem doručeno tehdejšímu předsedovi žalovaného družstva Josefu L., který podle stanov zastupoval družstvo před úřady a soudy, nýbrž Josefu A., který družstvo navenek ne-